

Колись у Новій Одесі жила жінка — добра, працювита. Люди поважали і любили її. Особливо за те, що знала багато народних традицій. Йшли до неї за порадою: як правильно поводитися під час будь-якого свята, що необхідно робити у радості та жалобі.

І сталася радість велика — жінка народила синів. Щоб малюків не зурочили, в колиску ховала хліб, сіль, освячені маківки і зверталася до Бога: “Господи, у милості Твоїй, дитя моє помилуй та захисти його іменем Твоїм”. З першої хвилини життя малюки отримали материнську любов і турботу. Росли-виростали хлоп'ята. Батькам допомагали, гралися, грамоті навчалися.

Виросли сини. Пишалися батьки ними. Один, Микола, здібності мав великі: людей лікував за рецептами старовинними українськими. А інший, Богдан, ремеслами володів. Вироби його гончарні славу здобули далеко за межами краю. Та постукала біда в двері: ворог лютий йшов з війною. Захищати Україну брати пішли разом із батьком. Чекала мати. Чекали люди. Молилася мати. Молилися всі українці. І почув молитви Господь. І осяяла ласка Божа землю нашу. Жовте сонце на небі блакитному з'явилося. Повернулися Микола з Богданом. А з ними разом і батько.

Час плине. Життя змінюється. Але свята материнська любов залишається незмінною.